

Да възпитаме любов към гората – от детството до зрелостта

Как да научим децата не само да се възхищават на природата, а да я пазят и разбират? Във време, когато детството преминава между бетон и екрани, гората се превръща в изгубен свят – далечен, почти митичен. А всъщност тя е нашият най-истински дом, извор на живот, знание и вътрешен мир. Да научим децата да обичат гората, означава да ги научим да обичат самия живот. Не като лозунг, а като дълбоко чувство, което се гради чрез опит, труд и пример. Първите уроци – да гледат, да чуват, да чувстват. Любовта към гората започва от сетивата. Детето трябва да види росата по тревата, да чуе песента на щуреца, да усети мириса на бора.

Природата не се обяснява – тя се преживява. Вместо да говорим за опазване в класната стая, нека заведем децата в гората. Там, където вятърът носи уроците по търпение, а светлината между дърветата учи на тишина и уважение. Както казва Петър Дънов: „Когато човек почиства извор или засажда дърво, той всъщност „почиства“ и себе си“.

Гората – училище по отговорност. Възпитанието чрез природата не е просто игра. То е осъзнаване. Нека всяко дете има „своє“ дърво – засадено, поливано, наблюдавано. Така разбира, че животът се гради с постоянство и грижа. В детските градини и училища трябва да има зелени кътове, мини градини, училищни горички. Те не са декорация, а лаборатория по доброта. Там децата научават, че всяко листо има значение, че всяка капка вода е дар, че в природата всичко е свързано.

Етикетът на истинския ловец. Любовта към гората включва и познаването на нейните обитатели. Ловът не е само добиването на трофей, а култура, познание и отговорност. Истинският ловец позна-

ва гората по стъпките на дивеча, по тишината на здрача, по дъха на влажната земя. Той разбира кога природата иска покой и кога има нужда от грижа. Добрият ловец е пазител. Той уважава сезоните на размножаване, следи състоянието на популациите, подхранва животните през зимата. Знае, че дивечът не е враг, а част от едно цяло, което трябва да бъде в равновесие. Такъв пример възпитава децата не да взимат, а да дават, не да разрушават, а да пазят.

Как да възпитаваме пазител, а не консуматор?

- Водете децата в гората – не само на разходка, а с мисия. Почистете пътека, засадете дърво, сложете поилка за животните.

- Разказвайте истории – за вековните дървета, за сърните и птиците, за това как гората лекува. Историите свързват емоцията с познанието.

- Показвайте личен пример – децата не слушат поучения, те гледат как живеем. Не хвърляйте боклук, не късайте растения без нужда, поздравявайте хората в планината.

- Научете ги на благодарност – че гората не ни дължи нищо. Ние дължим всичко на нея.

Да пазим зеленото злато с разум и сърце. „Да обичаме гората!“ – този призив на министър Димитър Кушев от 1941 г. звучи днес по-силно от всякога. Обичта към природата вече не е романтика, а оцеляване. Пожари, климатични промени и браконьерство напомнят, че гората не е неуязвима. Тя е жива система, която ни търпи, но не безкрайно. Любовта към нея не се възпитава с призови и плакати, а с дела. Когато децата видят, че родителят спира колата, за да помогне на животно, че учителят носи семена за засаждане, че ловецът не стреля, а наблюдава – тогава гората вече има нови пазители.

Гората е храм на живота. Тя не иска поклонение, а уважение. И ако успеем да научим децата си не просто да я обичат, а да я чувстват – тогава ще сме изпълнили най-важния урок по човечност.

Моника ВЕЛИЧКОВА –
директор на Дирекция
„Връзки с обществеността
и протокол“ в МЗХ